Teisel hommikul, kui naene mehhe silmade ette sai, hüdis mees: No nüüd! mis luggu sinnuga? Sa olled hopis kahwatanud. — Egga sedda ei olle mitte immeks panna, ütles teine: pool ö läks kibbeda murre al, teine pool süddamelikko rõmo al ilma unneta möda. — Mis kibbe murre se olli? küssis mees. Ja kui ma sest ka pool teist arro saan, siis ütle ommeti, kust rõmo seltsimees sinnule tulli? Sedda tahhaksin kül heamelega teáda sada.

Ja se on sest, wastas naene, et meie armas Peter kui õnnistud peigmees taggasi on tulnud, ja et minnul wägga hea meel on selle nou pärrast, mis temma ennesele on wõtnud. — Kas tõeste? küssis mölder. Et se piddi Hanso tütrega ni kermeste korda sama, sedda ei julgend mitte ükskord lota. Kas nääd, nüüd meil on ommeti üks joukas rikkas minnia. — Mis mõtte peál olled sinna? ütles naene; ei sel armial Ewal ei olle warrandussest ei suggugi mitte, egga sedda ei olleks temma jures ka mitte

tarwis. Temma toob kallimaid ja ülle naid prudi andi ennese kasa, kui keik rahha ning warra. — Mees seisis tük aega süggawas mõttes, waiutas Peat ja ütles siis: Kui se Jummala tahtminne nenda on, siis et tohhi mitte se wasto tõrkuda, ja et nään, kui wägga se nou, mis minna ollin wõtnud, sinno süddant kippitas, siis olleks pattune assi, kui peáksin se peále seisma. Mis siis muud, kui et minna ka omma õnnistamist poiale kasa-anniks pakkun. — Naene wiskas ennast pissarad silmil mehhe ümber kaela, tännas tedda, langes põlwili mahha ja lugges ärdad tännopalwe sannad Jummalale.

Oh mis rõmo õiskamist olli teisel hommikul emma kambris kuulda, sest Peter sai seál teáda, et issa olli ennast wimaks rahhule andnud poia kossimisse nouga. Ülle issa keeldo poeg ei olleks sedda asja mitte läbbi aianud. Kui nüüd olli issaga kokko sanud, kinnitas issa omma sannade läbbi, et temma omma õnnistamist annaks